

Το Χαλάνδρι πίσω από την βιτρίνα

Εάν κάποιος διαβάσει τα διάφορα ρεπορτάζ που κυκλοφορούν στα ΜΜΕ, θα νομίζει ότι το Χαλάνδρι είναι μια πόλη διαφορετική σε σχέση με την προηγούμενη 4ετία: η διαχείριση των απορριμμάτων γίνεται με κεντρικό γνώμονα την ανακύκλωση (η οποία έχει εκτοξευθεί), οι αδύναμοι και οι πληγέντες από την κρίση έχουν δίπλα τους έναν Δήμο- αρωγό στα προβλήματα τους, η φυσιογνωμία της πόλης αλλάζει με διαρκείς επεκτάσεις ελεύθερων χώρων και χώρων πρασίνου, το Κέντρο της πόλης ανθίζει, οι κοινωνικός εξοπλισμός επεκτείνεται για να καλύψει τις ανάγκες των κατοίκων.

Με λίγα λόγια, το Χαλάνδρι φαίνεται να μένει ανεπηρέαστο από την κατάσταση που επικρατεί συνολικά στην Τ.Α. και στις γειτονίες των πόλεων: τις διαρκείς περικοπές της κρατικής επιχορήγησης, την έλλειψη προσωπικού που καλύπτεται με τις προσωρινές συμβάσεις της επισφάλειας, την κοστοβόρα και καταστροφική για το περιβάλλον διαχείριση απορριμμάτων στην Αττική, με σύμβολο της Φυλή και την ταφή, τις ελλείψεις σε αντιπλημμυρικές υποδομές, τα προβλήματα σχολικής στέγης που επωμίζονται οι δήμοι χωρίς αντίστοιχη μεταφορά πόρων, οι διαρκώς πολλαπλασιαζόμενοι πλειστηριασμοί κατοικιών για τους υπερχρεωμένους συμπολίτες μας, τις υπερκοστολογημένες εργολαβίες για τα πιο μικρά έργα/ προμήθειες μέχρι τις πιο σημαντικές παρεμβάσεις στις πόλεις κ.α.

Είναι όμως έτσι τα πράγματα; Είναι το Χαλάνδρι μια μικρή όαση μέσα στην έρημο των χειμαζόμενων Δήμων; Έχει μήπως βγει η πόλη μας και αυτή στο «μεταμνημονιακό ξέφωτο» όπως επαγγέλλονται όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις και εσχάτως «η πρώτη φορά μνημονιακή αριστερά» του Τσίπρα;

Μακάρι τα πράγματα να ήταν έτσι! Δυστυχώς όμως δεν είναι. Το διάστημα που πέρασε από τις προηγούμενες εκλογές συνέβη όντως μια μεγάλη αλλαγή στην πόλη: την διοίκηση ανέλαβε μια παράταξη που έλεγε πως θα τα αλλάξει όλα και τελικά δεν άλλαξε τίποτα πέρα από τον εαυτό της.

Το έργο της ήταν ομολογουμένως δύσκολο: διαδέχθηκε δυο διοικήσεις του δεξιού χώρου που από το 2002 όχι απλά δεν κατάφεραν να αφήσουν έργο για την πόλη και τις ανάγκες των πολιτών, αλλά εντυπωσίασαν με την παταγώδη αποτυχία τους. Άφησαν την πόλη και τις υποδομές της να ρημάζουν, της φόρτωσαν ένα σκάνδαλο περίπου 1 εκατ. Ευρώ για «καθαρισμό» του καταυλισμού Ρομά που ποτέ δεν έγινε, επέτρεξαν την ανεξέλεγκτη μετατροπή του Κέντρου σε μαρουπόλη, φόρτωσαν τους κατοίκους με φόρους και τέλη και τελικά κατέληξαν, εν μέσω οικονομικής κρίσης, να δημιουργούν πλεόνασμα στα ταμεία του Δήμου, αποτέλεσμα της φορομπηχτικής τους αντίληψης και της απραξία τους.

Απέναντι σε όλα αυτά, η νέα Διοίκηση εκλέχθηκε το 2014 με κεντρικό σύνθημα «δίνουμε την πόλη στους κατοίκους». Δυστυχώς 4,5 χρόνια μετά, ο απολογισμός είναι φτωχός. Η επιλογή του απερχόμενου Δημάρχου να συγκρίνει τον εαυτό του με τους προηγούμενους είναι ένα ασφαλές προεκλογικό τρικ: ήταν φύσει αδύνατο να τα πάει χειρότερα από τους προηγούμενους. Όμως το «δίνουμε την πόλη στους πολίτες» δεν επαγγέλταν την προοπτική αντικατάστασης των προηγούμενων διοικήσεων από έναν καλύτερο «manager» των δημοτικών υποθέσεων. Στόχευε:

- στην προβολή ενός διαφορετικού τρόπου να διοικείται η πόλη με άμεση συμμετοχή των πολιτών στη λήψη αποφάσεων (συμμετοχικός προϋπολογισμός)
- στην διαφύλαξη του τοπικού και προαστιακού χαρακτήρα του Χαλανδρίου μέσα από τη ρύθμιση της ανεξέλεγκτης λειτουργίας καταστημάτων εστίασης στο Κέντρο
- στη συγκρότηση ενός διαφορετικού μοντέλου διαχείρισης απορριμμάτων, υπό δημόσιο έλεγχο, με διαλογή στην πηγή και επέκταση της ανακύκλωσης
- στην δημιουργία ελεύθερων χώρων και των χώρων πρασίνου
- στην επέκταση του κοινωνικού εξοπλισμού μιας πόλης ης οποίας ο πληθυσμός διαρκώς αυξάνεται και οι υποδομές της παραμένουν σε επίπεδα 1990.

Σε όλα αυτά ο δήμαρχος Ρούσος παίρνει μηδέν. Ακόμα και εκεί που έγιναν βήματα, όπως στην προσπάθεια επέκτασης της ανακύκλωσης, τα σχέδια που βρίσκονται στα χαρτιά υπονομεύουν τη συγκρότηση ενός εναλλακτικού μοντέλου: η δημόσια διαχείριση και επέκταση της ανακύκλωσης

μπαίνει σε δεύτερο πλάνο, ενώ ιεραρχείται ψηλότερα η μείωση του κόστους μεταφοράς. Μάλλον η μείωση του κόστους καυσίμων των απορριματοφόρων, έχει μεγαλύτερη σημασία από την απεμπλοκή του Δήμου από το αίσχος του «συστήματος Φυλής» και την μπίζνα των ιδιωτών διαχειριστών της ανακύκλωσης.

Το Κέντρο συνεχίζει να καταλαμβάνεται ανεξέλεγκτα από bar και καταστήματα εστίασης, μετατρέποντας το Χαλάνδρι σε βασικό υπερτοπικό κέντρο του Βόρειου Τομέα. Η επιβάρυνση σε κυκλοφορία και απορρίμματα είναι εξαιρετικά δυσανάλογη του οφέλους που αποκομίζει η πόλη και οι πολίτες.

Πέραν κάποιων έργων στο Πάτημα, μια γειτονιά ξεχασμένη από τον θεό και τον Δήμο, εξακολουθεί να μην υπάρχει κανένας σχεδιασμός εμπλουτισμού του πυκνοδομημένου αστικού ιστού με ελεύθερους χώρους και χώρους πρασίνου. Ο τεράστιος ελεύθερος χώρος του Νομισματοκοπείου, που σώθηκε χάρη στους αγώνες των προηγούμενων χρόνων, παραμένει ανεκμετάλλευτος, μια απέραντη αλάνα χώματος και μάζων.

Σχέδια για νέα σχολεία, νέα νηπιαγωγεία, νέες δομές φροντίδας και απασχόλησης της των μεγαλύτερων συμπολιτών δεν υφίστανται. Ακόμα και όσα σχέδια δημιουργίας τέτοιων δομών υπάρχουν, δεν στοχεύουν στην επέκταση του πληθυσμού που θα καλύπτεται, αλλά στην αντικατάσταση υπαρχόντων «ακριβών» εγκαταστάσεων. Και εδώ πάλι κυριαρχεί η λογική του manager: ιεράρχηση της μείωσης κόστους, έναντι της επέκτασης των υπηρεσιών για κάλυψη των αναγκών των ανθρώπων.

Οι αποφάσεις που πάρθηκαν από την πιλοτική εφαρμογή του Συμμετοχικού Προϋπολογισμού, ακόμα βρίσκονται στα συρτάρια των υπηρεσιών, σχεδόν 2 χρόνια μετά τη λήξη των συνελεύσεων των κατοίκων.

Και μέσα σε όλα αυτά, το Χαλάνδρι καλείται να ψηφίσει για το νέο δημοτικό συμβούλιο και τον νέο δήμαρχο, χωρίς κανένας να μιλάει για το κρίσιμο ζήτημα που θα αλλάξει ολοκληρωτικά την φυσιογνωμία της πόλης: την μετεγκατάσταση του Καζίνο της Πάρνηθας στην Λεωφόρο Κηφισίας. Αυτό το τόσο σημαντικό «δώρο» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, με τη στήριξη ANEL, ΠΑΣΟΚ, Λεβέντη και την ανοχή Νέας Δημοκρατίας, Χρυσής Αυγής, προς τους επιχειρηματίες Κόκκαλη και Λασκαρίδη, αποσιωπάται συστηματικά από όλους τους υποψηφίους. Ενώ όλοι είναι αντίθετοι, από τα ιλλουστρασιόν φυλλάδια τους απουσιάζει η οποιαδήποτε αναφορά. Λες και δεν θα γονατίσει το Χαλάνδρι από τον κυκλοφοριακό φόρτο 24/7, δεν θα αλλάξει η φυσιογνωμία των τριγύρω γειτονιών (Συνοικισμός, Ριζάρειος, Αγία Βαρβάρα) από τα γνωστά «ευαγή ιδρύματα» που συνοδεύουν τα Καζίνο, δεν θα διαλυθεί ο κοινωνικός ιστός της πόλης από την παρουσία του ναού του τζόγου, δεν θα πληγεί το εμπορικό κέντρο από το Mall που θα χτιστεί μαζί με το Καζίνο. Σφυρίζουν όλοι αδιάφορα, σαν να μην τρέχει τίποτα και συνεχίζουν τις μικροπολιτικές τους αντιπαραθέσεις, επιδιώκοντας το καλύτερο δυνατό πλασάρισμα για το «παζάρι» της επόμενης μέρας, στον βωμό της απλής αναλογικής.

Το γεγονός αυτό αναδεικνύει ότι η λογική των manager δεν μπορεί να σταθεί στη σύγχρονη πραγματικότητα. Ακόμα και η καλύτερη διαχείριση διαλύεται εκ βάθρων από τα σχέδια που γίνονται εκτός των «συνόρων» της πόλης και του Δήμου: πως θα διαχειριστεί η πόλη τον φόρτο ανθρώπων, οχημάτων, απορριμμάτων, χρήσεων και την όχληση από το Καζίνο, εάν τα σχέδια αυτά υλοποιηθούν; Αυτό δεν φαίνεται να απασχολεί κανέναν! Πέραν βεβαίως της Περιφέρειας που ετοιμάζεται για το νέο τοπίο στήνοντας ήδη από τώρα το σκηνικό: τα σχέδια για ανισόπεδο κόμβο στην Αγ. Βαρβάρα (Λ. Κηφισίας), προβλέπουν αύξηση της διαμερούς κυκλοφορίας κατά 435%!!!

Από τα παραπάνω είναι εμφανές ότι ακόμα και το μικρότερο βήμα βελτίωσης της καθημερινότητας της κοινωνικής πλειοψηφίας, προϋποθέτει την διάθεση να αντιμετωπιστούν τα μεγαλύτερα προβλήματα. Οι κυβερνήσεις που προηγήθηκαν και εκείνες που θα ακολουθήσουν έχουν μια και μόνο στρατηγική: μεταφορά αρμοδιοτήτων στην Αυτοδιοίκηση, χωρίς τους κατάλληλους πόρους, ώστε να τις αναλάβουν οι εργολάβοι και μετατροπή των δήμων σε διαχειριστές των «σπασμένων» από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές λιτότητας που εφαρμόζονται απαρέγκλιτα την τελευταία δεκαετία με τις «ευλογίες» της Ε.Ε. και του Δ.Ν.Τ.

Απέναντι σε όλα αυτά, η αναζήτηση του «καλύτερου manager» είναι καταδικασμένη στην αποτυχία. Δεν είναι δυνατόν σήμερα, εν έτει 2019, να γίνονται ακόμα συζητήσεις για τις εκλογές με κριτήριο απλά και μόνο το καθαρό πεζοδρόμιο. Αλλιώς θα έχουμε τους δημάρχους που μας αξίζουν, όπως τώρα στο Χαλάνδρι όπου ένας στρατός κακοπληρωμένων συμβασιούχων οδοκαθαριστών «γυαλίζουν» τα πεζοδρόμια του Κέντρου- βιτρίνα, ενώ σε άλλες γειτονιές είναι εξαφανισμένο είδος.

Μόνο η ριζική αντιπαράθεση με τις παραπάνω λογικές και σχέδια μπορεί να δώσει ανάσα στην ζωή της χειμαζόμενης πλειοψηφίας.

Δεν μας αξίζουν «κυνηγοί κονδυλίων», που περήφανα παρουσιάζουν έργα και «έργα», ενώ οι πολίτες από κάτω χειροκροτάμε, σαν ανυποψίαστοι επιβάτες του Τιτανικού που οδεύει σταθερά προς το παγόβουνο. Εξάλλου ο ίδιος ο δήμαρχος το παραδέχτηκε, όταν υπό την πίεση των κατοίκων που αγωνίζονται την μείωση της ακτινοβολίας των κεραιών κινητής, αποκρίθηκε εντός του Δημοτικού Συμβουλίου: «για όλα τα ζητήματα με έχουν δεχθεί στα Υπουργεία, για το θέμα όμως των εταιρειών κινητής, δεν με δέχεται κανένας». Ακόμα και ο «καλύτερος manager» δεν μπορεί να τα βάλει με το αφεντικό...

Μόνο η συμμετοχή όλων μας, η διεκδίκηση των αναγκών μας και συστηματική εμπλοκή με την δημοτικά πράγματα, για να μην έχουν λόγο μόνοι οι «γνωρίζοντες», μπορούν να χαράξουν αντίρροπη πορεία από τον δρόμο που έχουν πάρει τα πράγματα.

Για αυτό και εμείς καλούμε τους συμπολίτες μας στις 26 Μαΐου, να δυναμώσουμε την Φωνή των Γειτονιών, για ένα Χαλάνδρι στο μέτρο των ανθρώπων.

